

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró **felperes** (...) felperesnek az Országos Bírósági HivatalJogi Képviseleti Osztály (ügyintéző: Dr. Beerné dr. Vörös Helga) által képviselt alperes neve(...) alperes ellen személyiségi jogsértés megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2020. február 18. napján kelt, 10.P...../2017/26. számú ítélete ellen az alperes 27. sorszám alatt előterjesztett és 28. sorszámon indokolt fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a keresetet elutasítja.

A le nem rótt 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

- [1] A felperessel szemben dr. **R.M.** feljelentései alapján több büntetőeljárás is folyamatban volt. A Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 20.B..../2013. számon folyt büntetőeljárás a dr. **R.M.** által 2013. október 4. és október 7. napján előterjesztett feljelentés alapján indult. Az ügyben a bíróság 2014. szeptember 4. napján 30. sorszám alatt ítéletet hozott, amelyben megállapította a felperes bűnösségét rágalmazás vétségében, és egy év próbára bocsátotta. A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes neve, mint másodfokú bíróság a 20.Bf...../2014/8. sorszám alatti, 2015. június 2. napján meghozott végzésében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A jogerős határozattal szemben a felperes részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelmet a Kúria 2016. március 2. napján a Bfv.III...../2015/10. szám alatti végzésével elutasította.
- [2] A felperessel szemben dr. **R.M.** egy 2013. október 25-én megjelent cikk miatt - mint magánvádló - újabb feljelentést tett, amely a bírósághoz 2013. október 28-án érkezett. A Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt e feljelentéssel kapcsolatban/2013. szám alatt indult meg a per alapjául szolgáló büntetőügy. A büntetőügyben 2015. november 2. napján bíróváltásra kerül sor, a továbbiakban eljáró bíró 2015. november 26. napján első intézkedésként az újabb határnap kitűzéséről rendelkezett. Az eljáró bíró 2016. szeptember 16-án 74. sorszám alatt meghozta az elsőfokú ítéletet, melyben a felperes bűnösségét rágalmazás vétségében megállapította, a felperest próbára bocsátotta, a próbaidő tartamát 3 évben határozta meg. A felperes fellebbezést nyújtott be, melynek eredményeként a alperes neve, mint másodfokú bíróság a 2017. április 4. napján kelt 29.Bf...../2016/22-II. számú végzésével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és a felperessel szemben rágalmazás vétsége miatt indult büntetőeljárást megszüntette. A másodfokú bíróság határozatában megállapította, hogy a jelen ügyben sérelmezett tényállításokat a vádlott ugyanazon az internetes felületen 2013. októberében tette közzé ugyancsak dr. **R.M.** sérelmére, így megállapítható, hogy a jelen vád tárgyává tett cselekmény a Pesti Központi Kerületi Bíróság 20.B...../2013/30. számú ítéletében elbírált bűncselekménnyel a folytatólágosság egységébe tartozik. A 6/2009. számú büntető jogegységi határozat értelmében, amennyiben a bíróság a vád tárgyává tett és a bűncselekmény egységébe tartozó cselekményt jogerősen elbírált, határozata e bűncselekmény tekintetében res iudicata-t eredményez, így a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. tv. (Be.) 6. § (3) bekezdés d)

pontjára figyelemmel nincs helye újabb vádemelésnek olyan részselekmény miatt, amely a már elbírált bűncselekmény egységébe tartozik, de nem képezte a jogerős határozatban megállapított tényállás részét. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 373. § (1) bekezdés I/d. pontja alapján hatályon kívül helyezte, és a vádlottal szemben a rágalmozás vétsége miatt indult büntetőeljárást megszüntette. A magánvádló a alperes neve, mint másodfokú bíróság határozatával szemben a felperes bűnösségének megállapítása és büntetés kiszabása érdekében fellebbezést jelentett be. A Fővárosi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság a 2017. szeptember 27. napján kelt 5.B.Har...../2017/10. szám alatti végzésével a alperes neve, mint másodfokú bíróság határozatát helybenhagyta.

- [3] A felperes módosított keresetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt B...../2013. számon indult büntetőügy tekintetében kérte annak megállapítását, hogy az alperes - a felügyelete alá tartozó helyi bíróság - eljárásával megsértette az emberi méltóságát, mint személyiségi jogát. Erre tekintettel vagylagosan a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 2. § (3) bekezdése szerinti jogkövetkezmények levonását, azaz az alperes méltányos elégtételt biztosító kártérítés (sérelemdíj) megfizetésére kötelezését kérte, mert álláspontja szerint a helyi bíróság a büntetőeljárás során megsértette a tisztességes eljáráshoz fűződő jogát. Arra az esetre, amennyiben ezen jogcímen nem bizonyulna alaposnak a kereset, a felperes annak megállapítását kérte a polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 349. § (3) bekezdésére hivatkozva, hogy az alperes a vele szembeni eljárásával okozott neki kárt. A felperes az alperesi jogsértés következtében 300.000 forint sérelemdíj megfizetésére is kérte az alperes kötelezését.
- [4] Az alperes elsődlegesen pergátló kifogást terjesztett elő, mert álláspontja szerint a Pp. 314. § (1) bekezdése az 1.000.000 forintot meg nem haladó perértékű perekben nem teszi lehetővé a peres út igénybe vételét, ezért erre tekintettel a Pp. 157. § a) pontja alapján a per megszüntetését indítványozta. A keresettel szemben érdemben arra hivatkozott, hogy a tisztességes eljáráshoz fűződő jogok személyiségi jogsértés címén történő bíróság előtti érvényesítésére nincs lehetőség. A bírósági jogkörben okozott kártérítés vonatkozásában azt adta elő, hogy a jogalkalmazó szerv felelősségét csak a kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés alapozza meg. Az alperesi álláspont szerint az alapper elsőfokú bírósága által alkalmazott jogszabályok - különös tekintettel a felperesi jogsértő magatartás büntetőjogi minősítése tekintetében - a joggyakorlatban többféle értelmezést nyertek, így az alperes kártérítési felelőssége sem állapítható meg. Azt is kiemelte, hogy személyiségi jogsérelemnek nem lehet ténybeli alapja önmagában a bírói jogkörben történt eljárási hiba vagy téves határozat, ez kizárólag személyiségi jogsértés, azaz többtényállás mellett lehetséges, a felperes azonban ilyenre a keresetében nem hivatkozott.
- [5] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes felügyelete alá tartozó Pesti Központi Kerületi Bíróság a B...../2013. számon a felperessel szemben indult büntetőeljárásban az elbírálás idején érvényes és hatályos jog hiányos ismeretéből eredő jogalkalmazási tévedéssel megsértette a felperes tisztességes eljáráshoz fűződő jogát és személyiségi jogát, és kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000 forint sérelemdíjat. Akként rendelkezett továbbá, hogy 18.000 forint eljárási illetéket a Magyar Állam, míg a perköltségeiket a felek maguk viselik.
- [6] Határozatát Magyarország Alaptörvénye 28. cikkének (1) bekezdésére, az Emberi Jogok Európai Egyezményének (Római Egyezmény) kihirdetéséről szóló 1993. évi XXIX. törvény 6. cikk (1) bekezdésére, az Alkotmánybíróság a 6/1998. (III. 18.) AB határozatában foglaltakra, a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:52. § (1), (2), (3) bekezdésére, valamint az 1952. évi III. törvény (Pp.) 2. § (1) és (3) bekezdésére alapította.

- [7] Osztotta a felperes érvelését abban, hogy a Pp. 23. § (1) bekezdésének b) pontja alapján a kereset elbírálására a törvényszéknek van hatásköre, így az alperes pergátló kifogásának nem adott helyt.
- [8] A kereset érdemi vizsgálata következtében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes már a 2014. június 10. napján tartott nyilvános tárgyaláson jelezte, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt folyamatban van egy ügy 20.B...../2013. szám alatt, amelynek vádlottja szintén ő maga. Ezen eljárásban az elsőfokú bíróság 2014. szeptember 4. napján hozta meg ítéletét, amelyet a alperes neve, mint másodfokú bíróság 2015. június 2. napján bírált felül, helybenhagyva az elsőfokú ítéletet. A törvényszék hangsúlyozta, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt folyt B...../2013. számú büntetőügyben a 2015. szeptember 18. napján tartott személyes meghallgatás és előkészítő ülés jegyzőkönyvéből kitűnik, hogy a magánvádló becsatolta a 20.B..../2013/30. sorszám alatti ítéletet, valamint az ezt felülbíró alperes neve, mint másodfokú bíróság 20.Bf...../2014/8. sorszám alatti végzését, tehát ezekről a büntetőbírósnak már tudomása volt. Azonban a B...../2013. számú ügyben a bizonyítási eljárás továbbra is folytatódott, a bíróság 74. sorszám alatt 2016. szeptember 16. napján hozta meg ítéletét.
- [9] Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy mind a felperes fellebbezése folytán eljár alperes neve, mind pedig a Fővárosi Ítéltábla a határozatában megállapította - figyelemmel a 6/2009. Büntető jogegységi határozatban foglaltakra -, hogy amennyiben a bíróság a vád tárgyává tett és a bűncselekmény egységébe tartozó cselekményt jogerősen elbírálta, határozata e bűncselekmény tekintetében res iudicata-t eredményez, így a Be. 6. § (3) bekezdés d) pontjára figyelemmel nincs helye újabb vádemelésnek olyan részselekmény miatt, amely a már elbíralt bűncselekmény egységébe tartozik, de nem képezte a jogerős határozatban megállapított tényállás részét. Ebből arra következtetett, hogy a bizonyítás további lefolytatásának a fenti ítélet jogerőre emelkedését követően nem is lett volna helye, mivel az ítélt dolog az eljárás akadálya, mégpedig függetlenül attól, hogy az újabb vádban sérelmezettek nem képezték a korábbi ítélet tényállásának részét. Mindezek alapján a törvényszék azt állapította meg, hogy a felperessel szemben B...../2013. sorszámú folyamatban volt büntetőügy lefolytatására nem kerülhetett volna sor, miként arra sem, hogy az ügyben ítélet szülessen. A felperessel szemben azonban 2017. szeptember 27. napjáig büntetőeljárás volt folyamatban, amely körülményt önmagában alkalmas volt arra az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, hogy a felperes tisztességes eljáráshoz fűződő joga megsértését megállapítsa.
- [10] Emellett az a tény, hogy a felperessel szemben éveken át olyan büntetőeljárás volt folyamatban, amelyre nem kerülhetett volna sor, mindenképpen beavatkozást jelent a felperes magánéletébe a törvényszék álláspontja szerint, mivel cselekvési lehetőségeit, addigi élethelyzetét elnehezítette. Az pedig, hogy valakivel szemben több eljárás is van folyamatban, nem mentheti ki a bíróság felelősségét a téves jogalkalmazása miatt. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes tisztességes eljáráshoz fűződő jogát, ennek folyományaként az emberi méltóságát, mint személyiségi jogát.
- [11] Ezt követően a sérelemdíj mértékét vizsgálta. Álláspontja szerint annak ténye, hogy a felperessel szemben olyan büntetőeljárás lefolytatására került sor, amely több évig tartott a bíróság téves jogalkalmazásának köszönhetően olyan súlyú jogsértésnek minősül, amely megalapozza a felperes sérelemdíjra való igényét. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a per alapjául szolgáló büntetőügy, amely a felperessel szemben jogerősen megszűnt, súlyos beavatkozás volt a felperes életébe, és bizonytalanságot okozott részére, amely alapján a kereset szerinti sérelemdíjban történő

alperesi marasztalást az elsőfokú bíróság a jogsértés súlyával arányos, egyben elegendő és méltányos elégtétel-adásnak tekintette.

[12] Miután a keresetet annak elsődleges jogcímei - a Pp. 2. § (3) bekezdése és ennek folyományaként a Ptk. 2:52. §-a - alapján megalapozottnak találta, így a további jogcímre alapított igény vizsgálatát mellőzte.

[13] A határozattal szemben az alperes élt fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a per megszüntetését kérte, megismételve az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját, amely szerint a felperes - tekintettel arra, hogy keresetlevelében eredetileg 400.000 forint sérelemdíj megfizetésére irányuló marasztalási keresetet terjesztett elő - igényét kizárólag fizetési meghagyás útján érvényesíthette volna az alperessel szemben.

Másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását indítványozta. Ezt azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság jogszabályt sértett, amikor erre vonatkozó kereseti kérelem hiányában a tisztességes eljáráshoz való jog és a személyiségi jog sérelmét is megállapította. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak a kereseti kérelem és ellenkérelem keretei között azt kellett volna vizsgálnia, hogy az alperes terhére személyhez fűződő jog megsértésének megállapítására alkalmas magatartás, vagy jogellenes és kártérítési felelősséget megalapozó magatartás megállapítható-e a büntetőeljárás tartama, illetve az eljárás megszüntetésének mellőzése miatt. Tévedett akkor is a törvényszék, amikor a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvényt alkalmazta a felperes sérelemdíj megfizetésére irányuló követelése tekintetében annak ellenére, hogy a felperes által kifogásolt büntetőeljárás a Ptk. hatálybalépése előtt indult.

Érdemben arra hivatkozott a fellebbezés, hogy az alperes nem tanúsított jogellenes és nem vagyoni kártérítési igényt megalapozó magatartást azzal, hogy a büntető ügyben első fokon eljáró bíróság a büntetőeljárást nem szüntette meg. Ezt azzal indokolta, hogy az alapügyben felmerült anyagi jogi probléma tekintetében kialakult eltérő bírói gyakorlat miatt a legfőbb ügyész indítványára indult jogegységi eljárás eredményeként született 6/2009. számú büntető jogegységi határozat elsődlegesen az ügyészi vádemeléssel indult közvédas ügyekre vonatkozik, és csak kiterjesztő értelmezéssel vonatkoztatható a magánvádas - így a perbeli - ügyekre is. Az alapügyben eljáró harmadfokú bíróság határozatában maga is kimondta, hogy a jogegységi határozat iránymutatásait a magánvádló által indult eljárásban csak megsemmisítéssel indokolt értelmezni. Az alapügyben eljáró másodfokú bíróság pedig határozatában kiemelte, hogy az eljárás megszüntetését eredményező ítélt dolog megállapításához alapvetően nem az első fokon eljáró bíróság eljárási hibája, hanem az anyagi jogszabályok alkalmazását megalapozó tények vezettek. Az elsőfokú ítélet nem adta indokát annak, hogy az alperesi bíróság eltérő jogértelmezése miért alkalmas a kirívóan súlyos jogsértés megállapítására. A kárfelelősség megállapításához szükséges nyilvánvaló és kirívó jogellenességet a törvényszék egyáltalán nem vizsgálta, ilyen megállapítást az ítéletében nem tett.

Tévedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a felperes tisztességes eljáráshoz fűződő jogának sérelmét megállapíthatónak találta a büntetőügy vonatkozásában a Pp. 2. §-ában foglaltakra hivatkozással. A büntető eljárásokkal kapcsolatban ugyanis a Pp. 2. § (3) bekezdésének vizsgálata és arra alapítva az eljáró bíróság marasztalása fogalmilag kizárt. Az alapügy idején hatályos büntető eljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) pedig nem tartalmazott hasonló rendelkezést, és nem fűzött jogkövetkezményt ahhoz, ha a büntető eljárás nem fejeződik be ésszerű időn belül. Emellett a rendes jogorvoslati eljárás során az állított bírói tévedés orvoslására került, így a felperest ért sérelem is kiküszöbölődött. Megjegyezte azt is az alperes a fellebbezésében, hogy az esetlegesen bekövetkező bírói tévedés önmagában nem eredményezi automatikusan a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét, mivel a bírósági eljárás egészét kell figyelembe venni és úgy megítélni, hogy az eljárás során sérült-e az ügyfél törvény által garantált joga. Mindezek alapján csak az állapítható meg a fellebbezés álláspontja szerint, hogy a felperes tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült

azáltal, hogy a büntetőeljárás megszüntetéséről a másodfokú bíróság rendelkezett.

Emellett azt is hangsúlyozta, hogy a tisztességes eljáráshoz fűződő jogok személyiségi jogsértés címén történő bíróság előtti érvényesítésére nincs lehetőség. A személyiségi jogi per bíróságának nincs jogszabályi lehetősége más eljárásra tartozó jogvita eldöntésére, szakmai véleményezésére, illetve felülbírálatára, a bírósági jogkörben eljáró bíró esetleges eljárási szabálysértése, téves vagy az ügyfél által annak tartott jogértelmezése önmagában személyiségi jogsértés megállapítására nem ad alapot. Azok a jogok pedig, amelyek megsértésére a felperes a követelését alapította nem minősülnek személyhez fűződő jognak, rendeltetésük nem a személyiség védelme.

Az alperes további fellebbezési álláspontja szerint a felperes 300.000 forint nem vagyoni kárigénye minden alapot nélkülöz és a kereset összecszerűségében sem bizonyított. Az elsőfokú bíróság nem vonta mérlegelése körébe, hogy a felperes különböző alperesek ellen, köztük számos bírósággal szemben is több száz pert indított már, illetve nagy számban tesz feljelentéseket. Az érintettségével folyamatban lévő számos perre tekintettel a felperes személyét a büntetőeljárás hátrányosan nem érintette, nem vagyoni kártérítéssel kompenzálendő hátrányt a felperesnek nem okozott, illetve ilyet a felperes nem bizonyított.

- [14] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.
- [15] A fellebbezés alapos.
- [16] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival nem értett egyet, a fellebbezésben foglaltak alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a kereset elutasítására látott okot az alábbiak szerint.
- [17] Mindenekelőtt rögzíti, hogy nem volt lehetőség az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és a per megszüntetésére a fellebbezésben felhozott indokok alapján.
- [18]ár arra helytállóan utalt az alperes a fellebbezésében, hogy a felperes keresetlevelében eredetileg kizárólag 400.000 forint sérelemdíj megfizetésére irányuló marasztalási keresetet terjesztett elő az alperessel szemben, ezt azonban a per folyamán akként módosította, hogy keresetében a tisztességes eljáráshoz fűződő joga megsértése és ezen keresztül személyiségi joga megsértése miatt, vagylagosan pedig bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt terjesztette elő igényét az alperessel szemben. A töretlen bírói gyakorlat értelmében amennyiben a bíróság a keresetlevelet befogadja, ezt követően már nem szüntetheti meg a pert a Pp. 157. § a) pontja alapján. A felperes keresetét módosította, mely módosított keresetben személyiségi joga megsértését vagylagosan pedig bírósági jogkörben okozott kára megtérítését kérte, mely igények tekintetében a kereset elbírálására a törvényszéknek van hatásköre a Pp. 23. § (1) bekezdés b) és m) pontja alapján.
- [19] Mindezek alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és a per megszüntetésére a fellebbezés alapján sem látott lehetőséget a Fővárosi Ítéltábla, és érdemben bírálta felül a törvényszék ítéletét, mely érdemi vizsgálat eredményeként azt megalapozatlannak találta az alábbi indokok mentén.
- [20] Az ítéltábla fenntartja azt a korábban már hasonló tényállás mellett kifejtett álláspontját, mely szerint az észszerű határidőn belüli befejezéshez és a tisztességes eljáráshoz való jog nem tartozik a személyhez fűződő jogok körébe, mert nem a személyiséget általánosan jellemző értékminőség védelmét jelenti. Az elsőfokú bíróság helytállóan idézte ítéletében az Alaptörvény 28. cikk (1) bekezdését, amely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános

tárgyaláson, észszerű határidőn belül bírálja el. Az Alaptörvény ezen általánosan megfogalmazott jogosítványát konkretizálja a polgári peres eljárásokra a Pp. 2. §-a, amelyet azonban nyilvánvalóan nem lehet alkalmazni a büntetőeljárással kapcsolatos igények elbírálása során, erre helytállóan utalt az alperes a fellebbezésében. Ugyanakkor osztható a felperes álláspontja abban, hogy az állampolgárokat a büntetőeljárásban megillető jogok megsértése esetére támasztható igények érvényesítésétől nem lehet elzárni.

- [21] A tisztességes eljáráshoz fűződő jogot azonban - a felperes perbeli hivatkozásával ellentétben - a bírói gyakorlat nem tekinti önmagában személyhez fűződő jognak. A Fővárosi Ítéltábla több határozatában is megnyilvánuló következetes álláspontja az, hogy az alkotmányos védelmet élvező tisztességes eljáráshoz fűződő alapjog személyiségi jogként nem határozható meg, a tisztességes eljáráshoz való jog esetében az állam intézményvédelmi kötelezettségei a hangsúlyosak, amelyben az fejeződik ki, hogy az állam nyújtson garanciákat az állami közreműködés mellett zajló eljárások megfelelő funkciójú megvalósulásának érdekében. Ez a jog tehát elsődlegesen nem az ember individuumából fakad, hanem egyéb, az állam, a szervezetek és az egyén viszonylatában meghatározható értékek megóvását, illetve érvényesülését szolgálja (BDT.2015. 3337), olyan alkotmányos alapjog, amely nem az ember személyiségéből eredő, mindenkit megillető abszolút szerkezetű jog, hanem törvényi felhatalmazás alapján illeti meg a személyeket. A védendő érték nem közvetlenül az ember személyiségéből fakad, hanem olyan, amelyet egy adott eljárásban résztvevő személyre vonatkozó egyes jogterületekre irányadó eljárási törvények (Pp., Be.) szabályoznak.
- [22] Mindemellett az eljárási alapelvek sérelme nem eredményezi automatikusan a személyiségi jog sérelmét is, bár a kétféle jogsérelem együttes fennállása nem kizárt, de azt az adott tényállás alapján vizsgálni kell. A terhelt jogait a büntetőeljárásban a Be. szabályozza és a szabálytalan eljárási cselekményeket is ennek alapján lehet orvosolni. Erre a személyiségi jogi per nem alkalmas, abban kizárólag az vizsgálható, hogy az eljáró bírói szerv sértette-e a felperes személyiségi jogait, anélkül azonban, hogy állásfoglalás történne a döntések érdemi tartalma vagy az eljárási rend megalapozottsága kérdésében.
- [23] Hangsúlyozni szükséges továbbá, hogy a kereset jogalapjaként a Római Egyezmény 6. cikk (1) bekezdésére hivatkozni nem lehet, ennek ellenkezőjét alaptalanul tartalmazza az elsőfokú bíróság ítélete. A Római Egyezmény címzettje ugyanis a Magyar Állam, amelynek ez alapján olyan kötelezettsége keletkezik, hogy alkosson olyan belső szabályokat, amelyek az Egyezménnyel összhangban állnak. Az Egyezménybe ütköző magatartások közvetlenül nem szankcionálhatók, azokhoz az Egyezmény alapján meghozott belső szabályok megsértése esetén fűződhetnek jogkövetkezmények (BH2013.45.).
- [24] Mindezek előre bocsátását követően a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezés alapján arra az álláspontra jutott, hogy a perbeli esetben a felperes állított jogsérelem nem következett be.
- [25] Önmagában annak ténye ugyanis, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság eltérő álláspontot foglalt el atekintetben, hogy az ítéletében elbírált bűncselekmény a korábban elbírált bűncselekménnyel a folytatóság egységébe tartozik-e, és ennek következtében a 6/2009. számú büntető jogegységi határozat értelmében res iudicata-t eredményezne-e, nem vezetett a felperes tisztességes eljáráshoz fűződő jogának sérelmére. Az ugyanis nem érintette hátrányosan a felperes perbeli garanciális eljárási jogait, mivel a felperes fellebbezése folytán eljáró fellebbviteli bíróságok az elsőfokú bíróság mulasztását orvosolták.

- [26] Erre tekintettel a tisztességes eljáráshoz fűződő jog megsértése megállapításának többletfeltétele - a felperes perbeli esélyegyenlőségének felbomlása - az adott esetben nem állapítható meg. Jogsértés hiányában pedig nyilvánvalóan alaptalan az elsőfokú ítéletnek az alperest sérelemdíj megfizetésére kötelező rendelkezése is. Ezért a másodfokú bíróság érdemben nem vizsgálta a fellebbezésnek a sérelemdíj tekintetében alkalmazandó jogszabályra történő hivatkozását.
- [27] A kifejtettek következtében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította.
- [28] Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, ugyanakkor a fellebbezésében perköltség igénnyel nem élt, így a másodfokú perköltségről rendelkezni nem kellett.
- [29] A per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről szóló rendelkezés a Pp. 83. §-ának (1) bekezdésén, valamint az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-án alapul.
- [30] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a vészhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárási intézkedésekről szóló 74/2020. (III. 31.) Korm. rendelet 29. § (1) és (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

, 2020. június 9.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.

bíró